

1926

НОВЕ № 7

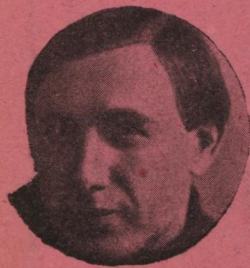
МИСТЕЦТВО

РЕЖИСЕР ЮХИМЕНКО

ТИМОШЕВА РУДНЯ

ХУДОЖНИЦА ПОН

Перший Державний театр для дітей

87750

ДЕРЖАВНИЙ ОПЕРНИЙ ТЕАТР

РЕПЕРТУАР з 16—21 ЛЮТОГО

Вівторок 16 лютого
СЕВІЛЬСЬКИЙ ЦИРУЛЬНИК

П'ятниця 19 лютого
ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО

Середа 17 лютого
А І Д А

Субота 20 лютого
НАМИСТО МАДОНИ

Четвер 18 лютого
СЕВІЛЬСЬКИЙ ЦИРУЛЬНИК

Неділя 21 лютого ВЕЧІР
КНЯЗЬ ІГОР

РАНОК

СИМФОНІЧНИЙ КОНЦЕРТ

Диригує **Мик. Малько.**

ДЕРЖАВНИЙ ДРАМТЕАТР

Ім.
Ів. Франка

Середа 17 лютого
ПУХКИЙ ПИРІГ

П'ятниця 19 лютого
КОРОННИЙ ЗЛОДІЙ

Неділя 21 лютого
В І Й

Вівторок 16
Четвер 18
Субота 20

МАНДАТ
Постан. реж. Б. Глаголіна
Оформ. А. Петрицького

Директор **І. Горів.**

Гол. адм. **О. Боярський.**

1-Й ДЕРЖАВНИЙ ТЕАТР ДЛЯ ДІТЕЙ

вул. Свердлова, 18.

Вівтор. 16 лютого	ГРА В СПАРТАКА
Середа 17	ТОМ СОЙЕР
Четвер 18	ТИМОШЕВА РУДНЯ
П'ятниця 19	
Субота 20	ТОМ СОЙЕР
Неділя 21	

Четвер, П'ятниця
й Субота вистави
закриті для шкіл
СОЦВИХ'у.

У неділю 21/II відкр.
вистава платна. Ціна
на квитки від 20 коп.
до 75 коп.

Початок о 1 годині.

Дир. театру **С. Я. Городиська**
Гол. адміністр. **А. Б. Янобсов.**

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ КРАСНОЗАВОДСКИЙ ТЕАТР

Вторник 16 февраля **ПАРИЖ**
 Среда 17 " **ТО, ЧЕГО НЕ БЫЛО**
 Четверг 18 " **ПРЕДАТЕЛЬСТВО ДЕГАЕВА**
 Суббота 20 " **ОВОД**
 Воскрес. 21 " **РАЗБОЙНИКИ**

Директор Е. ХАЮТИН.

Гл. администратор С. ФОГЕЛЬ.

РУССКАЯ

Музыкальная Комедия
 (театр б. Муссури) телеф. 18-08

СВЕТЛАНОВОЙ,

С УЧАСТ.

Болдыревой, Карениной, Любовей,
 Морозовой, Наровской, Старостиной,
 Черновской, Бенского, Брянского,
 Джусто, Вадима Орлова, Райского,
 Робертова, Ровного, Ушакова, Шадрина

1-й БАЛЕТНЫЙ
 ВЕЧЕР —

ШЕХЕРЕЗАДА
 "Испанское капричио"

Вторник 16,
 Среда 17
 и Суббота 20

АНОНС: Вторник 23 февраля с. г.
 МАДАМ ПОМПАДУР с уч. Светлановой

Четверг 18 февраля

МАСКОТТОЧКА

Пятница 19 февраля

ДИТЯ СТЕПЕЙ

Воскресенье 21 февраля

МАРИЦА

Глав. режиссер **Д. Ф. Джусто.**
 Глав. дирижер **Н. А. Спиридонов.**
 Балетмейстер **Ив. Бойко.**
 Прима балер. **Марина Нижинская.**
 Ответст. руков. **З. Е. Зиновьев.**
 Главн. администр. **М. Б. Ратимов.**

Начало в 8 ч. веч.

К концу спектакля
 подаются автобусы

ДЕРЖПИВТРЕСТ
 — УКРАЇНСЬКА —
НОВА-БАВАРІЯ

ЗАВОДИ, ЩО ПРАЦЮЮТЬ:

- № 1 (б. Каритіна)—Кузнечний пр.
- № 2 (б. Ігнатішева)—Котлова вул., 76.
- № 3 (б. Акц. Т-ва „Нова-Баварія“) коло
 ст. Нова-Баварія.
- Дріжджевий (б. Ольховського)—Старо-
 Московська вул., 99.

ПРОДАЄ:

ПИВО—„Столове“, „Мюнхен-
 ське“, „Пільзенське“ вищої
 якості.

Дріжджі — хлібові, пресовані
 завжди свіжі.

ПРАВЛІННЯ В ХАРКОВІ,

вул. Котлова, № 76.

Телефони №№ 4-01, 38-41, 29-50.

У. С. Р. Р.

Н. К. О.

**ДЕРЖАВНИЙ ЄВРЕЙСЬКИЙ
ТЕАТР.**

(Харківська набер., № 6).

Початок ви-
став точно
о 8-й год.

Через зіпсуття казана електр. стан-
ції спектаклів до 20 лютого не буде

Четвер
25 лютого

Прем'єра

ШАБСЕ ЦВІ

Готується до постановки: **ОВОД** за Войнічем і
ЦВЕЙ КУНІ ЛЕМЛЕС за Гойтанченом

Головний адміністратор А. Г. ЛІФШІЦ

ЗАЛА ДЕРЖКНИГОЗБІРНІ

Неділя 21 лютого 1926 р.

**КОНЦЕРТ КАПЕЛИ
НАРОДНЯ ПІСНЯ**

„ДУХ“ під керуванням
Ф. СОБОЛЯ.

В ЗАПИСАХ І ГАРМОНІЗАЦІЯХ
УКРАЇНСЬКИХ КОМПОЗИТОРІВ

ПОЧАТОК о 9 год. веч.
Квитки в Книгозбірні що дня від 11—2
і від 4—8 вечора.
Адміністрація.

АНОНС: ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ КОНЦЕРТ
КАПЕЛИ „ДУХ“
у неділю 7 березня
(Зала Держкнигозбірні).

ПЕРШИЙ ДЕРЖКІНО
ІМЕНІ

К. Лібкнехта

продаж квитків щоденно
з 1 год. вдень в касі театра

З 16 до 21 лютого 2-га СЕРІЯ

„НІБЕЛУНГИ“

(ПОМСТА КРІМГІЛЬДИ)

ВЕЛИЧЕЗНИЙ ХУДОЖНИЙ КІНО ФІЛЬМ

Картина в супроводі підсиленого оркестру. Спеціально
підібрана МУЗИКА З ТВОРІВ ВАГНЕРА.

Для більшої зручності відкрито спеціальну касу-
кіоск, на Майдані Тевелева. Каси з 12 год. дня.

По святam ленні сеанси.

З 16 до 21 лютого

ЗЛОЧИН МІЛІОНЕРКИ ЛАВІНІ

Кіно-роман на 8 частин.

Участь бере всесвітнє відома
артистка

Mia-Mai

Постановка Джое-Май.

Квитки продаються з 11 до 1-ої щодня, крім неділі.

ДЕРЖКІНО

ІМЕНІ

КОМІНТЕРНУ

(вул. 1-го Травня)

НОВЕ МИСТЕЦТВО

Адреса редакції:
Харків, вул. Карла
Лібкнехта № 9.

ТЕАТРАЛЬНИЙ ТИЖНЕВИК.

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 7 (16)

16 ЛЮТОГО

1926 р.

Знову й знову про те саме

Важка то справа говорити про нашу сучасну мистецьку критику, бо жодній галузі нашої культури не дорівнятися до неї браком сталих методів і будь-яких принципів та виразної лінії роботи. Ніде не здібати стільки випадковості, панування індивідуального смаку, нарешті, кумовства, коли хоче, як по що-денних, особливо театральних рецензіях розкиданих по наших газетах та журналах.

Ми розуміємо, що мистецтво найтендитніше з поміж ідеологічних надбудов, що зв'язок мистецтва з життям складний і тонкий, що тут маємо широке поле для виявлення індивідуальних симпатій, що ніде ще так не заховалася спадщина буржуазного суспільного ладу—естетизм та ідеалізм як в царині мистецтва й мистецької критики. Проте й цього вола час уже взяти за роги, тим паче, що ми розуміємо його природу.

До чого ж конкретно зводиться операція з упертим волом?

Відповідь на це маємо у відомій резолюції Ц. К. ВКП(б) в справі мистецької політики. Критика набуває серйозного значіння, стане мистецьким вихователем суспільства і другом самого мистецтва тільки тоді, коли в роботі своїй виходитиме з об'єктивних принципів, сталих наукових методів, коли базуватиметься на своїй ідейній перевазі.

«Марксіська критика мусить йти під гаслом—учеби, вона мусить викорінити серед себе будь-яку макулатуру та індивідуальні смаки в роботі».

В передовиці з сього номера нашого журналу вже писалось, що мистецька критика мусить глибше, вдумливіше ставитися до мистецького життя, і орієнтуватися на якість художньої продукції. Що можемо розуміти з цих слів?

Ми це розуміємо як заклик до ліквідації тієї безпринципності, еклектизму й капітулянтства, що панували, та, на жаль, і до нині ще панують в практичній щоденній роботі нашої театральної критики. Ліквідацію тієї спадщини, що перейшла до нас від передреволюційного буржуазного часу, кардинальну зміну принципів критичного підходу до театру й методів роботи.

На часі порушити справу боротьби за якість продукції й самої театральної критики. Критик не просто собі цінитель мистецького твору чи театральної постановки. Його місія не вичерпується безоглядною лайкою критикованого об'єкта, або такоюж безоглядною хвалююю його. Завдання критики не обмежується на хвастанні завченими тирадами зі старого буржуазно-еклек-

тичного лексикону. Обов'язки не полягають лише в компліментах на адресу творців чи виконавців постановки.

Критик суспільний суддя мистецтва. Критик тільки тоді критик, коли він беручись судити виходить з пануючої ідеології свого часу, коли він твір чи постановку розглядає передусім з боку її соціально-суспільної вартості, коли він класовий критик і зрозуміло пролетарський—класовий сьогодні.

В мистецькій творчості й театральній постановці нам сьогодні найважливіший їх політичний розум, те тавро класу, що його завжди носив і носить на своїм чолі всякий мистецький твір, важна класова його тенденція, наближеність до сучасності—узв'язка його з життям. Це має перш за все викривати критика, бо це а не щось інше дає масі зрозуміти вартість того чи іншого мистецького твору, а творцеві усвідомити свої хиби й виправити їх.

Наша критика засвоїла собі на дев'ятім році революції лишень дві-три формули з марксіської науки про мистецтво, і то механічно. Та й з цього марксіського багажу вона найрадше твердить фразу: «нині в марксізмі ще немає науково точно розробленої теорії мистецтва, і в своїй практичній роботі все ще прямує старою втоптанною стежкою буржуазної критики».

З цим треба покінчити. За наших часів не може бути справжньої критики без наукового марксіського методу, без об'єктивного підходу до мистецтва з критерієм класової ідеології пролетаріату.

Одначе лихо не в самих критиках, не тільки в особах хворих на сверблячку до писання рецензій про театр і мистецтво з критерієм своєї власної голови. Більше нам здається в тих хто друкує цю писанину. Частково наша періодична преса також слабує на хатні критерії. Не треба доводити, сподіваємося, що лайливі рецензії на одні постановки й хвалебні до нікуди на інші, скажемо в «Харківській Пролетарії», наслідок зовсім не марксіського критерію.

І це треба вжити з нашого мистецького життя. Треба звернути серйозну увагу на постановку справи з відділами мистецтва в деяких наших газетах і на добір для їх робітників.

Театр, мистецтво й критика одно, це хай твердо затамуть собі критика. Затамуть, що тільки при об'єктивним дружнім підході до театру, до мистецтва, вона виправдає себе—стане суспільним суддею мистецтва чи не найважливішого чинника організації психології мас.

59

Про українську оперету

Покличте товаришу собі на допомогу пам'ять. Пригадайте коли ви минулого літа що ввечора прямували до «загально-приступного» або «Тиволю». Додайте до літніх вражень чотирьох Кальманів, одного Лео-Фаня, Броне й ще двох трьох і прекрасно засвоїте собі, що таке оперета на Україні.

Когорта з баронів і графів в суміж з титулованими особами прекрасної половини людського роду, або просто кокетками, «попя и стенаая» репрезентують колись славне дитя Мельпомени. Повітря мліє від ліричної ляпантини чи ліризованої белькотні стільки ж безглуздої як і безстильної. Театр найгіршого гатунку міщанського смаку. Еротика для дорослих на спеціальне замовлення передчасно лисих і сімдесятилітніх. Мистецтво жіночих панчох і нудних дотепів з претензією на дотепність. Це оперета на Україні.

Це замінило в наші дні колись злободенний насичений фривольною іронією й отруйною сатирою театральний жанр. Колись «Прекрасну Елену», колись політичну сатиру, що співала й танцювала під грім гармат з фортів революційного Парижу, замінили нині «Підв'язки Лукреції Борджіа» й «Бюстгальтер Марії Антуанети», та кільканадцять пар стегон віденських кокоток з ліричними іменами.

Хочете переконатись,—підіть по до театру ім. Шевченка. Не лякайтеся за поворот, ідіть сміливо—«для вдобства публіки» на кінець вистави подаються автобуси. Не подумайте одначе що це привілей генія українського слова перед «камінярем». Це привілей тієї пані, що зветься «Музичною комедією». Привілей «деси» й жіночих стегон перед мистецтвом кону.—Привілей тієї театральної форми, що потопає вже довгі роки в фарсовім смальдеві, що затуляється від сьогодинішнього дня монсяжовим строєм кокотки, для якої революція—шімі й фокстрот, а злободенність і на дев'ятім році революції—пісеньки про тещу й дворянчиків.

«Маріца» з «Коломбіною» виховують і організують класову свідомість, «Голандочка» й «Мас-

коточка» картають наші суспільні болячки, а «Сіпльва» стоїть на сторожі словом.

Поміркувавши, кінець кінцем запитуєш себе: кому й чим служить теперішня оперета на Україні?

Робітникові й робітниці? Ні. Нашому профсоюзному глядачеві? Ні. Вона служить колишньому й теперішньому лицареві аршина, що йде до театру ім. Шевченка згадати свої золоті дні й спочити під співом від неприємностей завданих радянською владою. Кому ще запитаємо ми видадуться сатирою пісеньки про дворянчиків і лірика жіночих панчох?

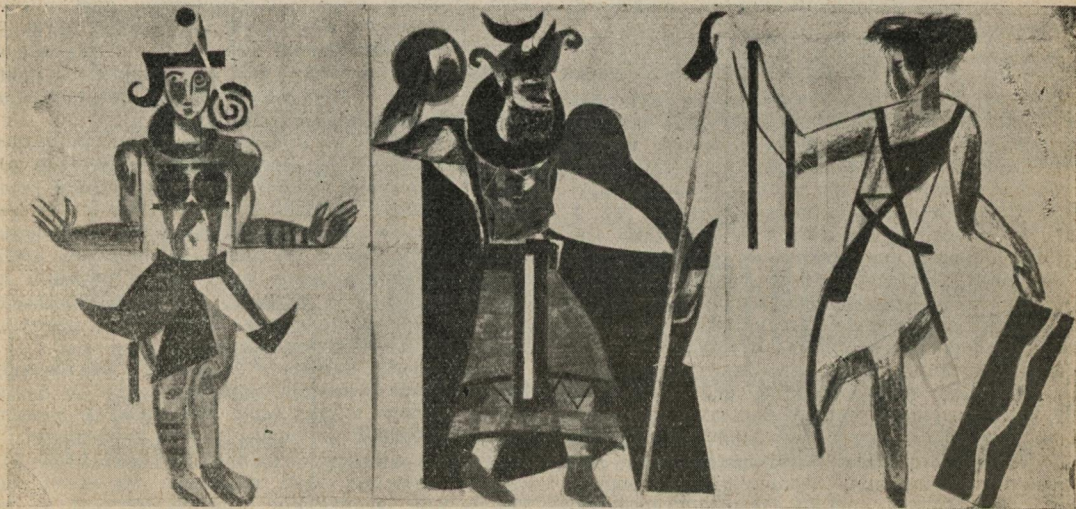
Тим часом до оперети вчащають і робітники всіх фахів і професій. І вчащають чи не радніше ніж дивитися на теперішніх «Ревізорів» в театрі ім. Франка. Річ цілком природня. Новий глядач шукає розваги, спочинку після денної клопітної праці. Найкращий спочинок сміх. В театрі сміятися нема з чого і він прямує до оперети, сподіваючись заспокоїти свою спрагу до здорового сміху й розваги бодай сурогатом. Теперішня оперета сахарин, що служив нам за часів громадянської війни замість цукру.

Коли не було цукру ніхто не підносив голосу про шкідливість сахарину.

Чи не тому мовчимо нині про оперету? Та це инша річ і до нашої сьогодинішньої розмови не належить. Нас цікавить инший бік справи.

Новий час створив новий розум життя, нову ідеологію, нових не знаних ще героїв і типів. Нова людина прагне побачити себе на кону, і вона права, домагаючись цього,—чим бо гірша людина передодня соціалізму від героя початку дев'ятнадцятого століття. Зужити старий театр для нового переходового розуму епохи найближче завдання нашого театру. Наш переходовий час мусить створити свій театр.

До нього у нас дивна байдужість. Взяти хоча б цей факт. 29 грудня в № 9 «Нового Мистецтва» з'явилася передовиця, що порушила справу створення української оперети. Перечитали й заспокоїлись. Ніби справа нікого не обходить. Всі задоволені з автобусів. Ніби справа ясна й про неї немає що говорити.

Худ. А. Петрицький.

Ескізи строїв до постановки балета «Корсар» в Державопері.

Худ. А. Петрицький.

Ескізи стрів до постановки балета „Корсар“ в Державопері.

9 лютого маємо другу статтю в нашій журналі, але подивіться,—того самого автора. Пригадаймо-но яку жваву дискусію викликала справа радянської оперети в «Жизни искусства» минулої осені, а у нас доводиться говорити не тільки про радянізацію,—про створення української радянської оперети. Постановка справи отже не менша за російську, а значно складніша, про яку в що говорити й треба говорити.

За два роки ми мали нагоду переконатися, що з нашим театром не все гаразд, що наша лінія творення театру тільки з драми й опери і на збереженні старих формальних здобутків чимсь хибить. Що нового репертуару у нас як кіт наплакав, а на переробці старого й на використанні перекладного далеко не заїдемо. Ми пишемо про успіхи нашого театру й прагнемо театру. Не будемо критися, адже це так.

Чи не слід би нам отже взятися до експериментів над тією формою театрального мистецтва, що найпридатніша для втілення нового розуму життя. До експериментів над оперетою. Повірте, що Оффенбах не випадково народився 1819 року і не випадково з'явилась «Прекрасна Елена» за часів Наполеона III.

Оперета зможе те, на чім спотикається теперішня драма й опера. Вона зможе передати динаміку й нерівний ритм переходної доби. Їй дано через синтез розмаїтих елементів театральних (драма, спів, танці, музика) сприяти першій ліпшій словесній музичній і біодинамічній матеріал. Всі варіанти цього типу театального жанру від музичної комедії до реві найкраща форма для політичної й суспільної сатири, шаржу, для картання буржуазного морально-правового порядку й наших власних болячок. Ніщо так не знищує ворога як отруйна сатира. Цього нам не слід забувати, як не слід забувати, що сатира гостра тільки тоді, як вона прибрана в мистецької форми.

Ми цілком погоджуємося з т. Смолічем, що у нас є добрі передумови до створення своєї оперети, та самих передумов не досить. Щоб створити потрібний нам сьогодні театральний жанр треба взятися до роботи.

Треба збагнути нашому суспільному активу

„До постановки балета „Корсар“

Як відомо, постановку балета «Корсар» доручено новому балетмейстерові державної опери Моїсеєву.

В підході до балету «Корсар» постановщик використовує здоровий танок без його рафінації й декадентщини.

Разом з художником А. Петрицьким, що дає до балету сценічне оформлення, постановщик дає балетові оригінальну трактовку, відкидаючи трафарет старих постановок Моск. театрів.

Художник Петрицький, розв'язуючи сценічне оформлення робить його в формі декорацій, а не конструкцій. Ці декорації він насичує яскравими фарбами, щоб дати здорове, яскраве видовисько, знову ж таки, без етнографізму. Завдання що до балетних костюмів художник розв'язав у новий спосіб, в основу якого поклав композицію й організацію кольорових матеріалів, що підкреслюватимуть особливості людського тіла, замість виявлення стилів і етнографії.

В 5 картині—танок «Мрії»,—балетмейстер дає летючий балет і вживає рухомих площин. В балеті беруть участь: сам постановщик, прима-балерини—Сальнікова, Гамсакурдія, Карсавін, Павлів і весь балет. Диригує Вейсенберг. Б.

важливість справи, вижити байдужість і створити передумови не проблематичні, а реальні. Ні лібретист, ні музика не стануть працювати, коли немає для кого. Справа з українською оперетою стане реальною, конкретна робота над її творенням можливою тільки тоді, як буде театр Української оперети.

Справа ця складна й вимагає участі в ній всього суспільного активу. За наших умов у ній є багато суто національних моментів, які треба обговорити й з'ясувати.

Українська оперета говорить, що податкує й винагородить за турботи тих, хто зацікавиться нею й візьме участь бодяй в обговоренні.

В. Х—рий.

Стаття дискусійна. Ред.

Перший Держтеатр для дітей

(Художній шлях театру)

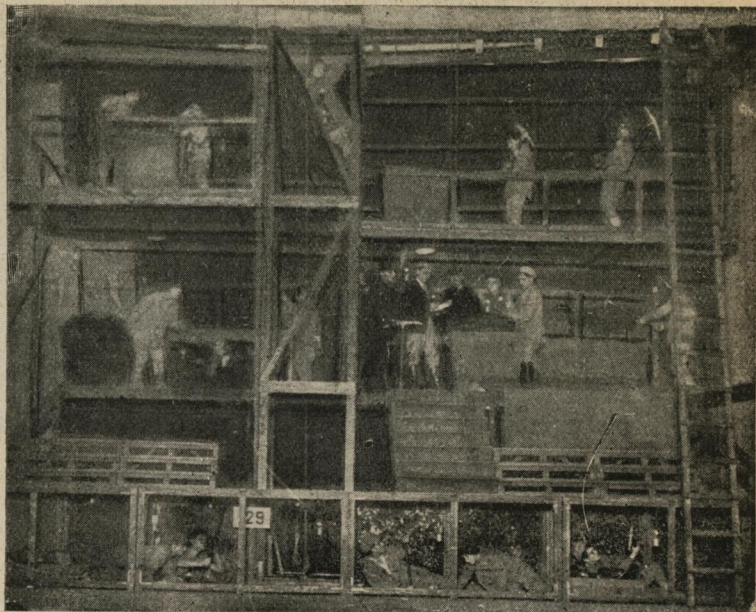
Що театр для дітей справа нова й експериментальна про це не раз уже говорилось і писалось. Особливо складні й спірні в дитячій театрі питання формальні, питання художньої розробки п'єси для її театрального втілення.

Чи мусить театр для дітей виробити свій цілком особливий театральний напрямок, чи він може черпати формальні досягнення з того, що здобув загальний театральний рух? І як встановити той критерій, що виведе театр з нетрів суб'єктивних підходів та смаку і дозволить науково обґрунтувати добір з більшої частини сучасних театральних течій та напрямків, щоб-то встановити методи театрального оформлення найрозуміліші дитині?

Шлях до цього—вивчення дитячої гри, бо в ній виявляється драматичний інстинкт дитини. Форми виявлення, що вияскркують цей дитячий драматичний інстинкт у грі й повинні бути продовжені через роботу театру і чим ближче форми театрального виявлення до прийомів дитячої гри тим більше спектакль переконуючий для дитини. Поясню прикладом. Дитяча гра завжди надзвичайно діяльна, пересякнута подіями й пригодами. Її учасники то ховаються від небезпеки, то нападають на ворога то-що. Задум гри завжди виразний і простий, коли це не так—діти не знають що далі робити й гра припиняється. З власного почину затіваючи гру, діти переважно беруть для неї події з околиць життя.

Цим шляхом мусить прямувати й театр для дітей. Його спектаклі мають бути прості, виразні й динамічні. Будь яку модернізацію, полутони й психологізми безперечно треба викинути з дитячого театру. Наш театр—театр чинності. Ми не сміємося—а регочемо, не ходимо—а бігаємо, не мріємо—а воюємо, або принаймні хочемо воювати.

Те саме і в справі матеріального оформлення спектакля. І тут ми мусимо базуватися на вивченні дитячої гри. А вона побудована на уяві, вона суто умовна. У грі беруть участь тільки ті речі, що безпосереднє потрібні для перебігу самої гри. Скажемо «коні» з'являються тільки тоді, коли треба скакати, «дерева», коли треба ховатися. При цьому грі не потрібні зовнішні образотворчі засоби. Тут важне передусім, щоб річ допомагала грати щоб-то ділати. І стілець блискуче править за дерево коли за ним можна сховатися. За те саме дерево й тому саме може правити і крісло, і канапа, і, взагалі все, за чим можна заховатися. Річ важна не тим, на що вона схожа, а тим, що з нею можна зробити. Типовість встановлюється не за образною подібністю, а за типовістю дійства. Все за чим можна захо-

„Тимошева рудня“—II дія

ватися може правити за дерево, все на що можна сісти верхи й скакати—за коня.

Цим шляхом мусить прямувати й театр для дітей. Загальне оформлення сцени, сценічний простір, бутафорія то-що повинні перш за все створювати потрібне оточення для розгортання дійства. Кожна річ робиться тільки тоді, як вона необхідна для перебігу дійства. Однак театр не може бути таким прямолінійним як дитяча гра.

Адже в грі є попередня умова, якою діти наперед встановлюють характер і оточення гри. В спектаклі такої умови немає і щоб з'ясувати дітям місце, час і характер видовиська доводиться надавати річам потрібну барву й форму—користуватися зоровою типовістю.

Кінець кінцем маємо своєрідну, хоч із принципного боку й компромісну установку.

Звичайно, що все згадане тільки принцип роботи здобутий шляхом довго тривалого експерименту. Практично 1-й Держ. Театр для дітей не реалізував цього принципу цілком і наші постановки формально заким тільки наближуються до висунутих вимог так само, як збоку ідеологічного ми маємо тільки більш менш придатні нам п'єси*). Біжучого року при 1-м Державнім театрі для дітей налажується ширша педагогічна робота. При чім запроваджуються й точніші методи обліку дитячих театральних сприймань. Ця робота незабаром безперечно дозволить точніше перевірити й оцінити практичну роботу театру і виправити його основні хиби.

Городиська.

*) Подані в цій статті думки докладніше викладені автором в збірникові статтів «Театр для дітей» зраз у друку.

Держдрама на прикінці сезону

Ще 2 місяці й держдрама закінчує свій сезон у Харкові. Що до кінця сезону, то репертуар його значно змінено, порівнюючи з наміченим планом роботи на початку сезону.

Зараз до театру постійним режисером вступив режисер театру «Березіль» Василько. Він працює над п'єсою «За двома зайцями»—текст (за Старицьким) В. Ярошенка. Ця п'єса з великим успіхом йде в Києві й Одесі. Поруч з цим режисер Гнат Юра працює над комедією «Продавці слави». Сценічне оформлення дасть художник Анатоль Петрицький. Перша п'єса має піти в кінці лютого, а друга—на початку березня. Після цих постановок розпочне роботу над п'єсою «Яд» Луначарського режисер Великого Москов. театру Й. Лапицький. На постановку буде запрошено одного з відомих московських художників.

Ці п'єси мають піти за два останніх місяці. Разом з їх виготовленням, колектив працюватиме також над репертуаром до гастрольної подорожі в Москву, куди театр виїздить з 10-го квітня.

Директор Держдрами Горів, що їздив цими днями умовлятися про подорож, сказав: Складено й підписано угоду з театром кол. Корша. По ній в розпорядження франківців поступає помешкання театру кол. Корша з 13-го квітня до 9-го травня. Натомість театр комедії (кол. Корша) виїздить на гастролі до Харкова й гратиме в театрі Держдрами. Крім комедії, провадилися переговори з драмстудією ім. Вахтангова. Вона буде в Харкові з 9-го травня до 25, а з 25-го травня до 15 червня до Харкова приїздить ленінградський театр Грановської.

На закінчення т. Горів повідомив, що з боку ГПО НКО РСФРР театр ім. Франка має значну підтримку. ГПО дала про франківців отзыв, як про високо-художню організацію й тому вважає приїзд франківців потрібним, щоби показати московським робітничим масам справжній сучасний український театр.

Б. С.

„Продавці слави“

Так названо п'єсу молодих французьких драматургів Марселя Паньола і Поля Нівуа, прийняту до постановки нашою держдрамою. Цю п'єсу вперше було поставлено в театрі Маделен (Париж). Автори її новички в драматургії. У своїй комедії вони підкреслили характерну рису буржуазного суспільства: ті, хто творить війну, не йде на війну, а йдуть ті, хто її зовсім не хоче. В п'єсі змальовано батька, що зробив собі політичну славу, граючи на тому, що сина його забили на війні. Свою політичну репутацію він будує на репутації сина—небіжчика.

Ця комедія йшла також і в Нью-Йорку. Відомий американський актор Огюстен Дункан, що виконував роль батька-спекулянта, загнувся під... Лойд-Джорджа.

Коли взяти на увагу, що у Лойд-Джорджа сина було дійсно забито на війні, що англ. експериментер в багатьох промовах підкреслював це—грим американського актора був справді влучним.

У нас в держдрамі ця комедія піде в постановці режисера Гната Юри при сценічному оформленні художника Анатолія Петрицького. Зважаючи на відсутність масових сцен і сильні ролі, їх розподілено між кращими акторами трупи. В п'єсі гратимуть: Мар'яненко, Гнат Юра, В. Петіпа, Ватуля, Варецька та інші. Тепер вже над п'єсою розпочато роботу і комедія має піти на початку березня.

В ленінграді п'єса йде давно і користується значним успіхом.

Сім.

Червонозаводський театр

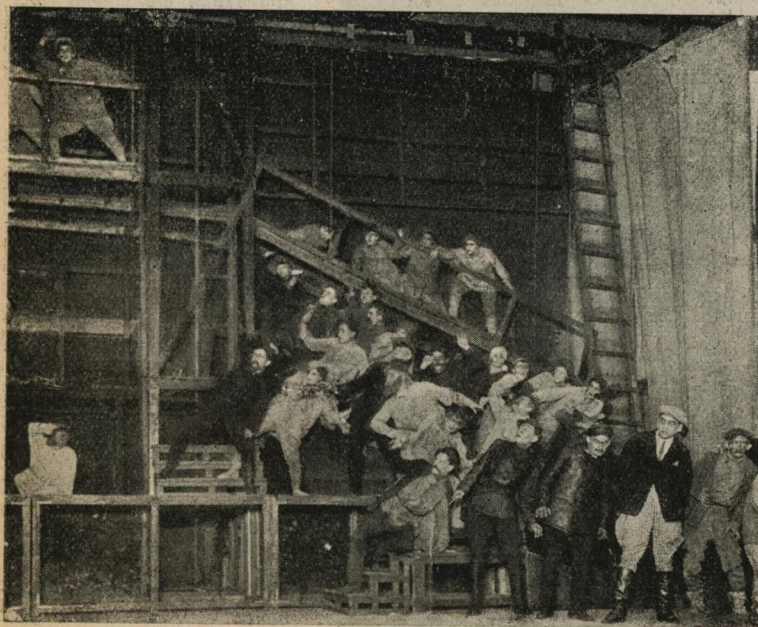
Вияснився план театру на найближчий період. Першою прем'єрою йтиме комедія Шекспіра «Укращення строптивой».

Ставить режисер Нелі Влад. Оформлення сцени художника Б. Косарева. Далі підуть «Мятеж» Лавренева, п'єса що йшла в Ленінграді у великій театрі. Експресіоністичний «Мятеж» динамічний і відображує початковий період громадської війни. Ставить п'єсу «Мятеж»—режисер І. Громів, оформлення сцени художника Е. Магнера. Художня нарада театру прийняла до постановки третю п'єсу—„Азефа“ А. Тохстого й Щоголева.

Дирекція Червонозаводського театру закінчила переговори з авторами п'єси про надання театрові виключно права на постановку „Азефа“. Цими днями підписана угода й п'єса піде в половині квітня. Над постановкою п'єси „Азефа“ працює режисер Нелі Влад.

Театр 15 лютого улаштує широку виробничу нараду, на яку запрошені, крім представників—політосвіти та робітників, і представники всіх великих заводів, що з ними театрові пощастило безпосередній зв'язок, через розподіл пільгових талонів. Нарада підведе підсумки роботи за півсезон і намітить далішні шляхи роботи Червонозаводського театру.

Н.

„Тимосева рудня“—III дія

Американізація німецького кіно

Минулий рік знаменував собою що раз дужчу експансію американського капіталу в Європі, і особливо виразно виступив цей процес в Дауєсівській Німеччині. Молода кіно-індустрія не лишається позаду решти галузів промисловості і процес американізації кіно в Німеччині переходить найхарактерніше й найвиразніше.

Саме в Німеччині за останніх років силкувалися створити власне кіно-виробництво, що різниться від американського з художнього й промислового боку і бореться з ним за європейський кіно-ринок. Ця спроба однак цілковито збанкрутувала.

Америка виробляє 97% світового спожитку фільмів, Німеччина 2%, а решта країн разом тільки 1%. Що становить Америки на кіно-ринкові непохитне, ще виразніше виступає коли облічити, що серед найбільших галузів промисловості кіно стоїть в Сполучених Державах на 40-м місці, і вкладений в нього капітал дорівнюється 1500 мільйонів доларів. В кіно індустрії працює зараз 300.000 людей без допоміжної промисловості, штатів кіно-театрів і прокатних організацій. Сполучені держави мають 17.156 кіно-театрів, їх одвідує що дня 20.000.000 людей, а річний валовий прибуток від кіно-театрів досягає мільярда доларів. Сам Нью-Йорк має 548 кіно-театрів на 434.595 місць—отже на 8 мешканців найбільшого в світі міста припадає одно місце.

Капітал вкладений в кіно-індустрію Сполучених Держав давно вже концентрований. Три найбільші кіно-концерни Famous Players, Metro-Goldwyn і First National об'єдналися у фільмовий трест під керівництвом Цукана (одного з видатних керівни-

ків американського кіно). Цей фільмовий трест контролює 75% кіно-театрів Сполучених Держав, має величезну мережу власних кіно-театрів і прокатних контор в своїй країні й закордоном. Він бувши неофіційним по суті монополізував американський ринок і може примусити більшість кіно-театрів Америки демонструвати свої картини й диктувати свій смак публіці. Його виробництво розраховане на другорядну продукцію, на те, що приносить великий прибуток і що легше виробляти.

Монополізація виробництва американських кіно-фільмів звичайно відбилась на їх якості, і минулий, і біжучий кіно-сезон показують стомленість публіки яко реакцію на одноманітність, що не бере на увагу змін смаку в глядачів, масову промислову фабрикацію фільмів. Стома ця відбилась на балансах американських кіно-театрів, змушених демонструвати картини треста, і кінець кінцем, створивши враження перевиробництва кіно-картин, стала на перешкоді дальшого поширення мережі кіно-театрів в Америці та її виробництва.

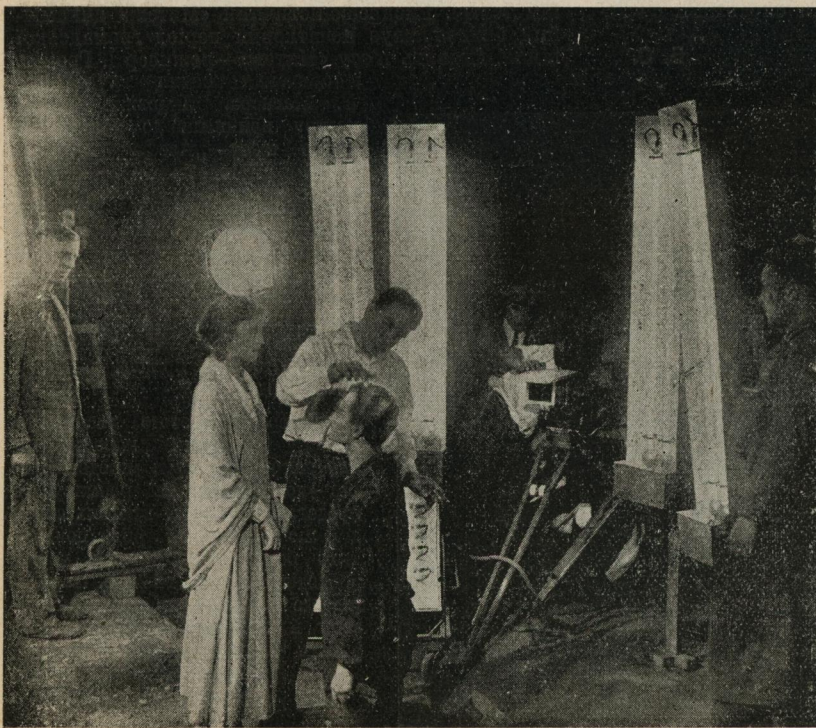
Такий стан річей дає зрозуміти ту жваву діяльність американських кіно-промисловців в Європі, той прилив американського капіталу в європейську кіно-індустрію, що ми тепер спостерігаємо.

Німеччина має 3618 кіно-театрів, на одно кіно в неї припадає 17.000 мешканців, а на 1 місце в кіно пересічно 50 мешканців. Тому зрозуміло, що німецький кіно-ринок має величезне значіння для кіно-промисловості Сполучених Держав.

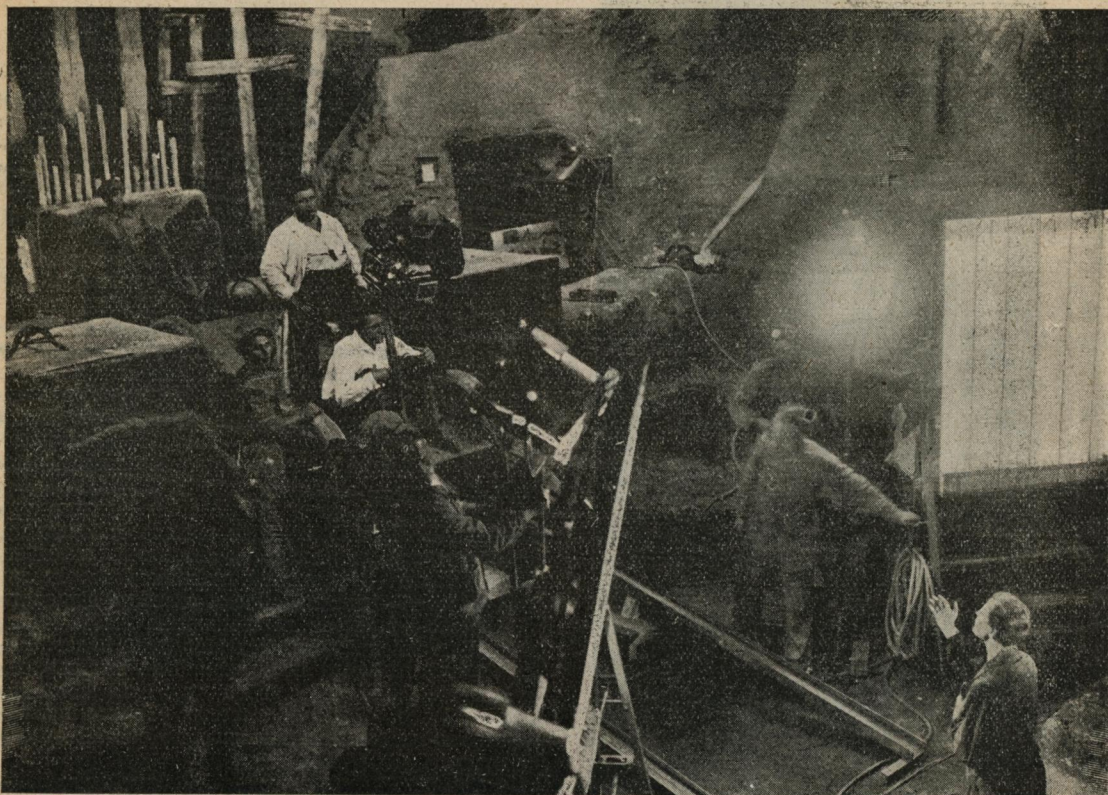
Кіно-промисловість різниться від інших галузів промисловості власне тим, що вивозить не крам, а лишень право

на демонстрацію картин в даній країні. На сам фільм припадає тільки невеличка сума супроти основної плати за право демонстрації фільму в тій чи іншій країні, тому жодним митом не можна захиститися від довозу чужоземної кіно-продукції. Звичайно фільм окупується використавши серединний ринок тієї країни, де його вироблено й вивіз закордон дає чистий надприбуток, на яким так розвинулось американське кіно. Єдиною отже мірою для підтримки власного виробництва є запровадження контингенту, цеб-то пропорції за якою на певну кількість вироблених у себе фільмів, дають дозвіл на довіз закордонних фільмів.

Цей контингент в Німеччині що до американських фільмів минулого року встановлений 1×1. Однак контингент можна встановити тільки в тій країні, де є порівнюючи велике власне кіно-виробництво, тому інші європейські країни ще й до нині не можуть його запровадити.

Кіно режисер Фріц Ланге робить пробу

Кіно-режисер Фріц Ланга за зйомкою „Метрополіс“

Американські промисловці відповідно до цієї захисної міри Німеччини змінили свої звичайні прийоми ввозу кіно-фільмів до Європи. Минулого року Америка почала ретельно вкладати в німецьку кіно-індустрію капітал, щоб виробляючи в Німеччині на свої гроші дешеві „халтурні“ фільми мати право більше довозити своїх дорогих американських картин.

Ця концентрація всієї влади через контингент в руках німецьких кіно-промисловців призвела до швидкої концентрації й самої кіно-промисловості в Німеччині. Керівничий німецький концерн „УФА“ (Universum Film A. G.) і низка дрібніших концернів, — скажемо Фебус і Націонал здобули в свої руки всю німецьку кіно-індустрію. „УФА“ на початку виступила проводирем в боротьбі проти американської кіно-індустрії. Своєю продукцією вона зробила високо художньою, щоб таким чином конкурувати з американським кіно.

Та викликана планом Дауеса важка економічна й кредитова криза відбилася й на німецькій кіно-індустрії. Вона примушена приймати німецькі кредити, що раз більше американізується, і зараз навіть „УФА“ попала до рук згадуваного американського фільмового треста. Вся німецька кіно-індустрія нині перебудовується з розрахунком на звичайну й дешеву продукцію вже немічну змагатися з Америкою на європейських ринках й потрібну тільки для використання контингенту.

Прийдешній сезон вже не дасть нам німецьких бойовиків і тільки не закінчені великі німецькі фільми: Метрополіс, Манон Лесько і Тартюф цікаві для нас, та вони будуть лебединою піснею високо художнього німецького кіно.

А. Басехес.

3-тя кіно-фабрика ВУФКУ

Справа про місце для побудови 3-ої кіно-фабрики ВУФКУ в Києві остаточно вирішена. Київський Виконком призначив це місце в Пушкінському парку з суміжною землею загалом на 30—40 десятин.

Вже тепер заготовляється будівельний матеріал. Для ознайомлення з постановкою комунальної справи на кіно-фабриці в Одесі Київський Комунвідділ вислав до Одеси спеціальну комісію.

Для участі в будівні фабрики запрошено Київський Художній Інститут. ВУФКУ ухвалено оголосити конкурс з 3—4 преміями на кращі проекти нової фабрики. З фабрика має бути найбільша й технічними удосконаленнями, найкраща в СРСР.

Павільон на 100 метрів завдовжки й 35 метрів завширшки, загальний простір 11.000 кв. сажн. Збудувати фабрику коштуватиме 1.200.000 карбованців, та ще на устаткування допоміжних підприємств треба буде видати 800.000 карб.

Будуватимуть фабрику так, щоб разом могли працювати 15 режисерських груп, для чого павільон за допомогою особної системи спускних штор ділитиметься на 5 частин, з яких кожна буде більша за весь Одеський павільон.

В травні ВУФКУ виражає закордон експедицію для закупки світлової та зйомочної апаратури на фабрику. Ця ж експедиція буде запрошувати видатних закордонних кіно-фахівців.

Почнуть будувати фабрику на початку квітня, і будуватимуть прискореним темпом, щоб на осінь закінчити.

Бор.

Т
Е
А
Т
РБ
Е
Р
Е
З
І
Л
ЬЖ
А
Н
Е
Р
І
Я

Артист І. Гірняк—Сір де-Беліль

Сучасна англійська драматургія

В сучасній англійській драматургії виразно намічаються дві основні протилежні течії: одна працює над фотографічно точним відтворенням різних типів лондонських дармоїдів, друга течія творить фантастичну комедію. Обидві течії дали кілька яскравих представників.

Найвидатніший драматург з цієї групи Фредерік Лонсдель, що перейшов по черзі професії матроса, ковбоя та лібретиста, закінчив свою кар'єру серйозним драматургом.

Його п'єса «Ypring Cleaning» йде аншлагами вже кілька місяців і вважається найцікавішою постановкою лондонського театального сезону. Заслуга Лонсделя в майстерстві діалогу, що його ми вже одвикли бачити в сучасних драматургів. Після Лонсделя слід згадати про Ноель Коцарда. Він не посідає тієї легкості й блискучого гумору, що Лонсдель, проте визначається своїм оригінальним і прекрасним талантом. Його п'єса «Vortel» що до матеріального успіху конкурує з Лонсделевою і дивиться не з меншим захватом. Фантастична течія яскраво виявила себе п'єсою молодого поета Джоржа Денінг-Грібля, «The masque of Venice», щойно прийнятою до постановки.

Варто згадати ще про двох авторів Агілея Дюкса та Кліффорда Бакса, що подають великі надії. Чи виправдаються ці надії покаже майбутнє.

Н.

Рецензії

Симфонічний концерт 7/Х—26 р.

(Державна опера).

Це був концерт виключної цікавості. Новий для Харкова в цьому сезоні диригент—Микола Малько й новий програм. Для Харкова, що звик слухати давно знайомі річі, почути Мясковського й Прокоф'єва—справжнє свято. Мясковский—один з найбільших російських симфоністів, автор 8 симфоній, кількох симфонічних поем то що, був репрезентований 5 симфонією. Величні настрої першої частини (потроху вплив Глазунова), болючі пориви другої, танкова стихія на тлі галицької пісні—третьої (була бісирована!) і на-решті патос четвертої—творили в цілому глибоко насичений, змістовний, суцільний твір. Витримана, але освіжена, класична форма, сліди музичних впливів та традицій від російської школи Глазунова й Чайковського,—але все це перетворене й оформлене своєрідним творчим патосом Мясковського,—така суть його 5 симфонії.

Антракт і марш з опери «Закоханні в три помаранчі» Прокоф'єва—цей шедевр характерної, гумористичної, оправленої в витончені оркестрові шати—форму. З прохання публіки повторювали.

І нарешті—велична «Поема екстазу» Скрябіна. Малько—диригент першорядний. Міць, емоціональна насиченість, волевий рух, надзвичайна музичність—такі його риси. Це диригент, що знає тонку філігранну роботу, що вмів взяти від оркестру все. Тому й оркестр у нього вражає гнучкістю виконання, надзвичайно чистим строем та гострою ритмічністю.

К.

Квартет ім. Глазунова

На двох останніх концертах квартету ім. Глазунова 7 й 11 лютого нам довелося почути бездоганно передані ленінградськими музикантами квартети Шуберта, Гріга, Моцарта, Танєєва й Равеля. Автори різних стилів епох і напрямків. І можна тільки дивуватися з майстерства артистів квартету з їх уміння підійти до кожного композитора.

Коли в травні минулого року квартет святкував п'ятиріччя своєї роботи композитор Глазунов писав:—«Коли я слухаю свої твори в досконалим виконанні видатних артистів і відчуваю цілковите художнє задоволення, то мене опановує ніби піяковість якась,—здається, що мені, зацікавленому авторові ніяково брати участь в оваціях на адресу виконавців!»

Так почувається маститому Глазунову, коли він слухає гру квартету свого імені.

Чи прекрасна лірика Шуберта, чи глибокий славянським Танєєва, чи яскрава інструментовка великого Гріга, найніжніший, що мережкою сьогоднішнього дня перейшов, Равель,—всіх їх колективний музикант—квартет подає в блискучих найхарактерніших рисах.

Мистецтво камерної музики ленінградці посідають цілком. Єдність і повнота звуку, динамічність, найдужче форте й найглибші ослаблення звучності до піанісімо, загальна культурність розуміння й виконання, безперечно ставлять квартет ім. Глазунова в перші лави музичних сил СРСР.

Глазуновці посіли звукову красу. Танєєв і Равель в їх подачі це втеча від буденщини, суми й сірої туги і радісне мистецтво, музика, згучання.

Вол. Волховской.

Червонозаводський театр

«Розбійники».

Розбійницька романтика, що їй присвятив свою першу драму Шілер за свого часу запаморочила голови німецькій молоді. Шляхетність, сміливість, сила, правда—це керувало шайкою відважних бандитів.

Не зважаючи на низку значних хиб і найнорівностей, 20-літньому Шілерові все ж пощастило створити глибоко театральну п'єсу, з многими ефектними сценічними ситуаціями, з гучними гаслами, що й до нині, знаходять відгук серед публіки.

Оплески переповненої залі глядачів зайвий раз підкреслюють, що Червонозаводський театр став на правдивий шлях, коли вирішив познайомити свою аудиторію з класичним твором неперейденого заким « Sturm und drang periode ». Та одне прийняти таке рішення, й друге його здійснити. А здійснене воно не то щоб гаразд.

Почнемо з п'єси. Пошматували драму безсвісно. Немає не то що середини, а й кінця, тому публіка, залишаючи залю цілковито запаморочена—щож власне сталося далі, і чим усе закінчилося.

Режисер Ефремов в постановці силкувався перемішати все, що дається мішати: і умовні громади палацу з тривіальними драбинами, й найжахливіший «ліс» очаківських часів з тими самими драбинами (чому?), і фарсового патера з розбійниками типу персонажів з «душураздираючих» драм, і кокетливих служниць в шинку в золотих прикрасах з підмальованими губами.

Франц—Северов і Карл—Шейн не були тими, що мусили б бути. Францові бракувало розуму, гнучкості й тонкості. Карл слабував на манірність і інші неодмінні атрибути спритного «першого кохання».

Ми гадаємо, що инший розподіл ролів, а саме Франц—Шейн і Карл—Северов дав би позитивніші наслідки. Шейнови нахили до патології, до певної міри, були б до лиця ролі Франца, а повна грубість Северова омужила б Карла.

Низка акторів більше чи менше негативно грала розбійників. Характерів і типів не було, постаті не зроблені.

З поміж позитивних моментів постановки можна вказати лишень на гарний грим Ізмайлова—

Артист А. Серлюк—Д'Апремон

старий Моор на початку п'єси та вдалу Амалію—Юр'євіч.

Не зважаючи на залишені їй 10—15 слів, Юр'євіч все таки звернула увагу на Амалію й силкувалася зробити з неї щось живе.

А, загалом, розправилися з «Розбійниками» в Червонозаводськiм театрі немилосердно, не зважаючи на всі свої злочини, вони цього не заслужили.

Юрій Жигела.

Кіно імени Комінтерна

„Золотий запас“

Про часи великого героїзму громадянських війн розповідається в картині. На екрані проходять самовіддання боротьба сибірських партизанів з найбільшим з білих—Колчаком.

І мимоволі захоплюєтесь подіями, переноситесь в ті незабутні часи, що тепер в мистецтві перероблені оповиваються злегка серпанком романтики і ваблять вас чимсь надзвичайно високим, таким близьким і таким далеким.

Важко говорити про сюжет картини, що є фразементом з ділого епохального руху, проте з цілої низки «Хмелів» і «Партизан»,—це сюжетом і відповідністю до часу чи не найкращий кіно-твір. Зміст його такий:

Захопивши Іркутськ, білі на чолі з Колчаком розпочали своє хазайнування. Та не дрімають і партизани весь час на окраїнах міста й по селах засідають запільні партизанські комітети на чолі з комуністами. Сільський комуніст Чугунов сидить із загоном односельчан-партизан у

лісі. Двоє його дітей—Василько й Таня липались дома для живого зв'язку між легальними й запільними революціонерами. Чугунов, одержавши відомості, що Колчак перевозить потягом «Золотий запас»—підготовлює напад на нього. Напад не вдається. Білі, передбачуючи свою близьку загибель, лютують чинячи великі погроми по селах, винищуючи родини комуністів і підозрілих в зв'язку з ними. Винищили й сім'ю Чугунова окрім найменшої його доньки Тані. А червоні, тільки на час здавши позиції успішно наступають на білих. Чугунов робить остаточний наскок на «Золотий запас» і при допомозі червоних військ захоплює золото й Колчака.

Звичайно цей фільм не робить стану в розвитку радянського кіно-виробництва, проте він не поганий і може демонструватись в любім кінно. В усякім разі картина ця цікавіша й цінніша закордонної кіно-макулатури що її ми так часто бачимо на наших екранах.

М.

Т
Е
А
Т
Р

Б
Е
Р
Е
З
Л
Ь

Ж
А
К
Е
Р
И

Хроніка

Донфілія театру ім. Франка

Цими днями театр закінчує свою роботу в Сталіно. Останньою виставою піде «Коронний Злюдій» в постановці Гн. Юри й за режисурою О. Юрського.

З 7 лютого аж до кінця зимового сезону театр гратиме тільки на руднях Сталіновського району, бо холода не дозволять побувати на руднях, що далі 6-8 кілометрів від Сталіно.

Для літнього сезону театром намічено низку п'єс, над якими вже працює режисур. Першою п'єсою літом піде «Мандат» Ердмана за режисурою Семдора. Загалом театр на літо буде готувати репертуар комедійний, маючи на меті працювати на курортах.

Київ

Опера в клубах. По місцевих клубах працює джересувний оперовий колектив на чолі з т. Глібовим. Колектив приступив до підготовки опери «Іскра» (на революційний сюжет) та до опери «Боротьба за комуни» (музичний текст з опери «Тоска», лібрето місцевих авторів). Незабаром колектив поставить оперу «Зима та весна» українською мовою.

Бюро диригентів при т-ві ім. Леонтовича відкриває семінар вивчення диригентського мистецтва.

Артистка Л. Гакебуш вийшла з «Березіля». З Києва одержано відомості, що артистка Л. Гакебуш вийшла зі складу колектива київського держтеатру (мистецького об'єднання «Березіль»).

Одеса

Диригента Арнольда Маргуляна запрошено одеською філармонією на низку симфонічних концертів.

Опера «Винова краля». Художник Шарлеман (у Тифлісі) закінчує ескізи костюмів до опери „Винова краля“, що піде в Одеській опері. Ескізи декорацій цього ж художника вже прийнято. Після закінчення всіх робіт художник випускає альбом своїх ескізів та декорацій.

Перший Всеукраїнський пленум Музичного Т-ва ім. Леонтовича в Києві

Закавказзя

— **П'ятилітня спілка Робмис.** В середині лютого минає п'ять років з дня заснування спілки Робмис Грузії. З цієї нагоди відбудеться 6-й з'їзд робітників мистецтв Грузії і вийдуть спеціальні №№ журналу «Хеловнеба» грузинською й руською мовами, присвячені п'ятій річниці спілки.

— **Ритмічна школа.** Цими днями в м. Батумі відкрилась школа ритмічного мистецтва. В школі близько 50 учнів.

100-літній ювілей з дня народження Габрієля Сундукянца

В театрі Руставелі 13-го січня урочисто відсвятковано 100-літній ювілей з дня народження закавказького драматурга Габрієля Сундукянца.

Г. Сундукянц своєю творчістю близький до всіх народів Закавказзя. Почуття правди, братерства народів були тлом для всіх його творів. Отже не випадково, що в день 100-літнього ювілею з дня народження Г. Сундукянца, було виставлено одну з найкращих його п'єс «Пепо» — на трьох мовах. Перша дія йшла на армянській мові, друга на грузинській і третя на татарській.

Вступне слово перед виставою було виголошено на грузинській та армянській мові.

Запрошення режисера Радлова до Німеччини

Режисер Радлов (у Ленінграді) одержав від німецького композитора Франца Шреккера запрошення приїхати до Берліну для постановки опери Чайковського: «Винова краля». Режисер принципово погодився, але його подорож залежить від дозволу дирекції Актетатрів, бо Радлов тепер працює над постановкою опери Прокоф'єва: «Закохання в три помаранчі».

„Амур в лапотошках“

Ще в 1869 році Лесков написав повість під назвою: „Життя однієї баби“. В ній викривалась гірка доля кріпачки. Через кілька років Лесков переробив повість, назвавши її „Амур в лапотошках“.

Драматург Сухотін, взявши за основу цю чудову повість, написав п'єсу.

П'єса дає прекрасний театральний матеріал. В ній сильні ролі й ситуації.

„По той бік щілини“

Перший робітничий театр Пролеткульту в Москві закінчує роботу над постановкою п'єси Афіногенова „По той бік щілини“.

В основу п'єси покладено оповідання Джека Лондона тієї ж назви.

Кіно

„Кіра Кіраліна“

Таку назву має картина, що її ставитиме у ВУФКУ режисер держдрами Б. С. Глаголін.

Сценарій картини написала артистка Валерська за відомим романом Панаїті Істраті тієї-ж назви.

Цікава біографія автора роману—«Балкансько-го Горького»—як його звать тепер.

Панаїті Істраті румун. Портовим робітником зустрів його і врятував від голодної смерті франц. письменник Ромен Ролан, знайшовши в ньому талановитого оповідача, наповненого поезією бунта. З того часу й почалась блискуча літературна кар'єра Істраті. Вона зміцнилася з появою талановито написаного роману «Кіра Кіраліна».

Картину «Кіра Кіраліна» зніматимуть на ялтинській ф-ці ВУФКУ.

Новини прокату

ВУФКУ одержало низку закордонних фільмів останнього виробництва: «Петро Корсар» фільм з 1300 років з Пауль Ріхтером в головній ролі,— «Експрес кохання» з участю Осі Освальд, «Німа Вежа» з участю Оксани Десні і «Акула» американський трюковий фільм на 4-рі серії.

Громадський прогляд

22 Лютого в Харкові відбудеться громадський прогляд останнього випуску ВУФКУ—„Боротьба велетнів“. Постановка Віктора Туріна при операторі Д. Форест'є.

Кіно в Москві

Державна академія художніх наук звернулася до фото-кіно-бюро ВРНГ з пропозицією влаштувати в Москві виставку радянських винаходів з галузи кінематографії. Під час виставки намічено організувати кілька вечорів з демонстрацією фільм першого періоду кінематографії і показати їх еволюцію на протязі 30 років.

Меєрхольд у кіно

Микола Ердман (автор «Мандата») закінчує сценарій великої кіно-комедії, замовленої Пролеткіно. Картину ставитиме Всеволод Меєрхольд. Річове оформлення зробить художник Борис Ердман.

„Чортове колесо“

Закінчений Північзахкіно фільм «Моряк з Аврори» за постановою Реперткома переіменований на «Чортове колесо». Фільм піде у прокат в 20-х числах лютого.

Актеатри Ленінграду збільшують розцінку місць

Дирекція Ленінградських Актеатрів найближчими днями підвищує розцінку на місця. Для обговорення цього питання культвідділ Губпрофради скликав спеціальну нараду представників Актеатрів, Профспілок, Кубуча, заводів то що. На нараді вирішено дозволити такі підвищення на квитки: опера—20%, балет—10%, театр Акдрами—10% і оперета—5%. Збільшення розцінки викликано тим, що театри без дотації терплять значну дефіцитність. Нову розцінку має остаточно затвердити президіум Губпрофради.

Іван Джигіль

Ще одна втрата на мистецькому фронті. Після майже 40 літньої праці вмер від паралізу серця відомий в українських театральних колах суфльор Іван Джигіль.

Небіжчик народився у 1868 року в м. Прилуки на Полтавщині. Одеської гімназії йому не пощастило закінчити, бо з молодих років потягло на сцену. У 1886 році Джигіль вступає в професійну трупу Садовського, як актор, а 1895 року працює суфльором по різних українських трупах аж до останнього свого дня. 1921 року за 35 річну службу на мистецькому полі Джигіль одержав трудовий атестат і звання ветерана праці.

За свою довголітню працю Джигіль працював майже у всіх українських трупах. Всі видатні українські актори починали свою кар'єру разом з ним. Поховано небіжчика на Кузинських двирі в Харкові.

Ес.

Звідусіль

«Мавра». Актеатрами в Ленінграді одержано від композитора Ігоря Стравинського всі нотні матеріали й партитуру його останньої опери «Мавра» («Домик у Коломні»). Оперу намічено дати в наступному сезоні.

«Степан». Дирекція ленінградських актеатрів одержала з Копенгагена оперу відомого данського композитора Хамерика—«Степан», що малює побут руського революційного села 1918 р.

Небезпечний трюк. На цьому тижні у 1-му московському держцирку відбудеться бенефіс приборкача тигрів Бендикса. Під час вистави оператор «Радкіно» т. Цейтлін, перебуваючи в клітці, зніме тигрів.

Відповід. редактор М. Христовий
Редколегія т. т. Христовий, Ліфшиц, М. Любченко

Програми театрів

Держдрама

Мандат

Комедія на 3 дії М. Ермана.

Навло Сергієвич Гулячкін Попів; Надія Петровна Гулячкіна Борисоглібська Г.; Варвара Сергієвна Гулячкіна Горленко М.; Настя Варецька В., Горська; Іван Іванович Ширінкін Ватуля О.; Тамара Леопольдовна Шведенко Н.; Автоном Сігізмундович Коханенко Є.; Олімп Валер'янович Сметаніч Петляшенко М.; Валер'ян Олімпович Сметаніч Козаківський Н., Гончаренко; Агафангел Пилипенко М.; Анатолій Маслюченко В.; Шарманщик Спішинський; Чоловік з барабаном Уманець П.; Жінка з бубном Коханова; Дворник Міхневич П.

Гості:

Феліціата Гордієвна Ожеховська Є.; Ільїнкін Іванченко А.; Тося й Сося діти Феліціати Горд. та Ільїнкіна Луганська Л., Склярова М.; Зотик Франдович Зархін Кукарішник О.

Постановка Б. С. Глаголіна. Оформлення сцени А. Г. Петрицького. Режисер-постановка: І. Олександрів, М. Склярова.

Вій

Гоголь-Кропивницький—О. Вишня.

Музичний гротеск на 4 дії.

Халія М. Петляшенко; Хома П. Демченко; Горобець Т. Барвінська; сотник О. Ватуля; сотників: О. Рубчаківна, В. Солонько; няня Л. Верховієва, В. Маслюченко, Ф. Полунова; Хорунжий Ю. Козаківський; Свирид Т. Юра; Дорош Г. Чарський; відьма Д. Милотенко; кумедник А. Іванченко; дід Т. Юра; баба Г. Борисоглібська; крамар з папером О. Пономаренко; крамар з «Тінолем» І. Олександрів; жебрачка Л. Станіславська; хлопець з шоколадом Я. Трудлер; половий О. Пономаренко; перекупи: К. Степанова, Є. Черновська, Є. Ожеговська, Т. Юрівна, Н. Шведенко, В. Маслюченко, К. Коханова, Т. Миргород, С. Олександрова.

Інтермедія «Українізація».

Голова комісії В. Спішинський; члени комісії: А. Іванченко, Я. Трудлер; Радянська панна М. Пилипенко.

Інтермедія «Адам і Єва».

Адам М. Петляшенко; Єва Т. Барвінська; янгол П. Демченко; бог М. Пилипенко; смерть К. Діхтаренко; Вій С. Литвинів.

«Ларьок».

Ларьок Л. Костюченко; Церабкооп Г. Чарський.

«Марс».

Марсіянці: Ю. Іванов, Н. Шведенко, С. Литвинів, Л. Станіславська, П. Уманець.

Інтермедія «Наркомзем і коза»

Наркомзем С. Литвинів; коза І. Кукарішник.

Інтермедія «Іхав козак за Дунай».

Козак М. Петляшенко; дівчина Т. Барвінська.

«Халандра».

Є. Вігільов—Б. Плетньов.

Постановка заслужен. артиста Гн. Юри. Оформлення сцени художника А. Петрицького. Музика композитора Н. Прусліна. Танки Є. Вігільов. Концертмейстер М. Різнікова. Виставу веде О. Пономаренко.

Пухкий пиріг

Комедія на 5 дій (15 сцен) Б. Ромашів. Переклад К. Кошевського.

Коромислів Ілля Овсієвич, директор банку Мар'яненко І.; Софія Миронівна, його жінка Верховієва Л.; Коромислів Федір Овсієвич, голова Правління «Тіка» Петляшенко М.; Ганна Семенівна, його жінка Ожеговська Є.; Плюхів Адам Іванович, секретар банку Ватуля О.; Фаїна Петровна, його жінка Шведенко Н.; Мелкин Павло Павлович, член правління банку Милотенко Д.; Брунск Оскар Львович, завід. фінчастин Гончаренко Я.; Гусаків Гнат Миронович, завід господ. Іванів Ю.; Коркин, бухгалтер Чарський Г.; Кришкин, секретар ячийки Дехтаренко М.; Рак Семен Яковлевич, комерц. дирек. «Тіка» та «Арпі» Коханенко Є.; Пилипенко М.; Раїса Михайлівна, його жінка Горленко М.; Кізяківський Іван Дем'янович, голова кооп. Т-ва «Пілюля» Гладко Ф.; Обридайло Сергій Антипович, комерсант Юра Т.; Кутьова Прися Петровна, його сожит. Юрівна Т.; Містер Пульс, пред. Акц. К-о Бродвей та С-ни Демченко П.; Штопкин, перекладач Іванченко А.; Ріта Керн, (Маргарита Леонівна) Варецька В.; Барвінська Т.; Опель, балетмейстер Козаківський Ю.; Гудзонів (Фреді), актор Пономаренко О.; Мирон Зент, редактор журналу «Червона куліса» Олександрів О.; Яша Міндаль, піаніст Уманець П.; Струмліні, перукар Милотенко; Фітільов, пом. режисера Уманець П.; Кукусіна, стенографістка Солонько В.; Мрожинський, предст. південпромпторгу Спішинський; Понді, господар цукарні Кукурішник; Кельнерша Степанова К.; Мейер, робітник «Червоної зорі» Литвинів С.; Агент Д. П. У. Міхневич О.; Агент К. У. К. Р. Уманець П.; Маша покоївка Станіславська В.

Дія відбувається 1922 року.

Постановка Б. С. Глаголіна. Оформлення сцени худ. А. Г. Петрицького.

Коронний злодій

(Чудо св. Йоргена).

Дійство на 4 розділи— 9 відмін. за Гаральдом Бергстедтом Гн. Ю.

Мікаель Коркіс—комедіант Віктор Петіна; Кандія—його мати Коханова; Йоган—його дід, дзвонар Діхтаренко К.; Капітул св. Йоргена: Гросмейстер Петляшенко М.; Кардинал Коханенко Є.; Охоронник храму Чарський Г.; Охоронник плаща Олександрів І.; Секретар Милотенко Д.; Скарбник Костюченко П.; Брат Ражевого Садку Пилипенко М.; Орнелла: Барвінська Т., Маслюченко В., Горленко М.; Роза Кузьменко; Давус—син секретаря Іванченко А.; Герман—син охорон. плаща Уманець П.; Франц—злодій Юра Т.; Тобіас—старий прочанин Попів О.; Герольди: Гладко Ф., Лихневич П., Гончаренко Я.; Ченці: Демченко П., Іванченко А., Уманець П., Спішинський В., Боголюбов; Гонець Козаківський Ю.

Постановка заслужен. арт. Республіки Гната Юри. Оформлення сцени та костюми художника Драка М. Помішник Попів О. Музика композитора Прусліна Н. Концертмейстер Різнікова М. Музичне виконання—квартет ім. Вільома.

Державопера

Лебедине озеро

Фантастичний балет на 4 дії. Муз. П. І. Чайковського. Постановка балетмейстера академічних театрів Р. І. Баланоті.

Принц святкує свою повнолітність, оточений цілим вінком молодих гарних дівчат. Принцеса—мати раптом порушує його веселощі, нагадуючи про останній день його юнацького життя: на завтрашньому балу він мусить обрати собі наречену. Принц зажурився і, щоб розважити тугу, він з товаришами йде ловити лебедів, але й тут йому не пощастило. Лихий чарівник обернув на лебедів дівчат, що не схотіли кохати потворне чудовище. Тільки вночі знов вертається їм людський образ, але й тоді вони не мають волі, бо за ними невідступно стежить їхній лихий геній—чарівник. Врятувати від чар може тільки кохання юнака, що ніколи ще нікого не кохав. Принц зачарувався царицею лебедів, Одетою, і клянеться їй, що вічно кохатиме її. Лихий геній, підслухавши їхню розмову, вирішує всяко перешкоджати, щоби принц не зблизився з Одетою. Він приводить на бал свою доньку, Одділю, надавши їй образ Одети. Принц нічого не підозріває, з усіх дівчат обирає Одділю, але в останній мент він дізнається, що його обдурено, і гадаючи, що Одета навіки залишиться під владою лихого генія, він покидає замок.

На озері теж горе. Одета, певна, що принц зрадив її, від туги хоче кинути в озеро, але появляється принц і благає не робити цього. Лихий геній радіє. Одета все-ж кидається в озеро і принц не в силі перенести розлуки і знаючи, що своєю смертю він згубить лихого генія, кидається за Одетою. Лихий геній у муках гине.

Принцеса Долохова; принц Зігфрід Павлов, його друг Бено Непомнящий; вихователь принца Карсавін; Фон-Ротбар Тарханов; Одета Сальникова; Одділія Сальникова; церемоніймейстер Муравін; шут Непомнящий; друзі принца: Муравін, Іванів, Кузнецов, Константинов, Маневич, Соболев. Слуги, пажі, герольди, військо.

Дія I.

Па-де труа виконують: Антонова, Левчинська, Чернишов.

Селянський вальс виконують: Анопова (Гамсакурдія), Левчинська, Сомова, Яригіна, Трусова, Маслова, Астрова, Рубіна, Пілер, Стрілова, Липковська, Дмитрієва, Штоль, Горн, Озолінг, Лісовицька, Шполянська, Корсарова, Чехова, Гасенко, Долохова, Лур'є, Жерлінська, Малець, Гольштейн, Свішнікова, Зільберман, Наливайко, Шумякова.

Дія II.

Вальс лебедів виконують: Анопова, Сомова, Стрілова, Горн, Левчинська, Яригіна, Рубіна, Валінг, Трусова, Гамсакурдія, Гасенко, Нілор, Маслова, Липковська, Лісовицька, Астрова, Жерлінська, Корсарова, Штоль, Долохова, Чехова, Шполянська, Лур'є, Малець, Наливайко, Зільберман, Свішнікова, Гольштейн.

Дія III.

Вальс наречених виконують: Анопова, Яригіна, Рубіна, Пілер.

Еспанський танок виконують: Сомова, Стрілова, Чернишова, Маневич.

Венеціанський танок виконують: Горн, Липковська, Озолінг, Чехова, Корсарова, Лісовицька, Гасенко, Жерлінська.

Венгерський танок виконують: Гамсакурдія, Карсавін, Астрова, Дмитрієва, Трусова, Константинов, Кузнецов, Соболев, Іванов.

Дія IV.

Адажіо виконують: Чаплигіна, Павлов.

Соло в оркестрі: скрипка проф. В. І. Добржинець; віолончель А. Кассан; арфа В. М. Пушкарьова; труба Ф. Пархомів.

Диригує І. Є. Вейсенберг.

Мадонине намисто

Опера на 3 дії, муз. Вольф-Феррарі.

Малієла Закревська; Кармела Хоріна; Стекла Слав'янська; Кончета Ліскова; Серена Борісова; дівчата: Ліскова, Борісова, Мартинович; нянька Первакова; дочка Голованська; селянка Стуканівська; торговки: квітками—Ніколаєва, водою—Наливайко; Дженаро Мосін; Рафаель Павловський; Біазо Браїнін; Тотоно Колодуб; Чічіло Мамін; Рокко Зубко; Сліпий Поторжинський; продавці: Дідковський, Пурдек, Яр, Кузнецов; грачі Мора Дубиненко, Манько; молод. чоловік Мартиненко; манахи: Циньов, Тоцький; батько Ткаченко.

Диригує засл. арт. Л. П. Штейнберг. Постановка В. Д. Манзія. Танки в постанов. Баланоті. Конструктивна установка худ. Хвостова. Оркестр-мандоліністів під керівництвом Комаренка.

Князь Ігор

Муз. Бородіна.

Ігор, князь Сіверський Загуменний; Ярославна його жінка Літвиненко; Володимир, їх син Мамін; Володимир, кн. Галицький Сердюків; мамка Первакова; Кончак, хан Половецький Поторжинський; Кончаківна, його дочка Борисова; Овлур—Половчанин Пурдек; Скула Ткаченко; Ерощка Браїнін; Половецька дівчина Слав'янська.

Диригує О. М. Брон. Режисер В. Д. Бобров. Постановка половецьких танків балетм. Баланоті.

Севільський циркульник

Опера на 3 дії.

Лікар Бартоло Шаповалів; його вихованка Розіна Ніксар; граф Альмавіва Кученко; Фігаро-голяр Любченко; Дон-Базіліо вчитель музики Циньов; Фіорелло, слуга Альмавіви Дубиненко; Берта, прислужниця Мартинович; 1-й слуга Браїнін, 2-й слуга Манько; офіцер Тоцький.

Постановка режисера Й. М. Лапицького. Сценічне оформлення й костюми по макетах худож. О. Хвостова. Диригує О. М. Брон. Хореографія М. Моїсєєва. Хормейстер П. Толстяків. Рухомі декорації власних майстерень за доглядом мапініста І. М. Калачова. Режисер Є. Юнгвальд-Хількевич.

Аїда

Опера на 4 дії і 7 картин, музика Верді.

Цар Єгіпта Тоцький; Амнеріс Хоріна; Аїда, рабиня Ефіопська цариця Литвиненко-Вольгемут; Радамес Мосін; Рамфіс Поторжинський; Амонасро Загуменний; Гонець Колодуб.

Дія відбувається в Мемфісі за часів могутності Фараона.

Диригує Засл. арт. Л. П. Штейнберг. Режисер В. Д. Бобров. Хормейстер Толстяков.

Музкомедія

Шехерезада

Балет в 2-х актах и 4-х картинах на симфоническую поэму, музыка Римского-Корсакова. Картина 1-я—Пролог, 2-ая—Сказка, 3-я—Сказка, 4-ая—Эпилог. Балет поставлен балетмейстером **Ив. Бойко**. Декорации и костюмы по эскизам худ.—цы **Р. Вронцовой-Тилле**, работы худ. **Воронцова**.

Действующие лица:

Шехерезада (в сказке Зобеида)—**Марина Нижинская**. Вождь негров, черный принц—**Ив. Бойко**.

Шах—**Гончаров**. Евнух—**Ровный**. Черная рабыня—**Гольдман**. Негритенок—**Вагнер**.

Негры: Бабанин, Лихачев, Маренич, Пино, Тудоровский, Беляев, Ефимов, Штернштейн, Приходин.

Жены и невольницы: Бакитко, Санина, Златопольская, Алина, Власова, Абашева, Имханицкая 1-я, Вадольская, Бауэр, Шатанова, Александрова, Ромашкевич, Васильева, Имханицкая 2-я.

Рабыни: Кувшанникова, Фролова, Малкина, Жарнева. **Телохранители**: Черненко, Яблочкин.

Воины, негры, одалиски и др.

1-ый акт. В картине 1-ой Пролог: Нижинская, Гончаров, Ровный, Бакитко, Златопольская, Власова, Бауэр, Алина, Санина, Имханицкая 1-я, Гольдман и Вагнер.

В картине 2-ой Сказка: Танец грусти—исп. Нижинская. **Танец со змеями**—исп. Бакитко, Златопольская, Бауэр, Имханицкая 1-я, Власова, Санина, Алина, Абашева, Шатанова, Вадольская, Александрова, Васильева, Ромашкевич, Имханицкая 2-я.

Выход и танцы для шаха: (Сюита из балета «Соламмбо» музыка Арендса). Вальс арабеск—исп. Санина, Алина, Вадольская, Шатанова, Абашева, Имханицкая 2-я, Васильева, Александрова, Ромашкевич, Власова.

Танец 4-х жен—исп. Бакитко, Бауэр, Имханицкая и Златопольская. **Арабески**—исп. Нижинская, Гончарова и др. **Танец с кинжалами**—Нижинская и Ровный. **Марш, выход негров и танцы в цепях**—Бойко, Бабанин, Пино, Лихачев и др.

2-ой акт. В картине 3-й: Выход и сцена заговора—Нижинская, Бакитко, Власова, Златопольская, Бауэр и др. **Вых. Евнуха, сцена опьянения и танцы**: Нижинская, Ровный и др. **Вых. негров и танцы освобожденных**—Нижинская, Бойко и др. **Сцена убийства**—Бойко, Ровный и др. **Вакханалия, вых. шаха и битва, конец шаха**—все участвующие.

В карт. 4-ой Эпилог—Те же что в карт. 1-ой.

Либретто

Пролог—по программе к музыке. Шах Шахриар, убежденный в коварстве и неверности женщин, дал зарок казнить каждую из своих жен после первой ночи; но Шехерезада спасла свою жизнь тем, что сумела занять его сказками.

Сказка. Ночь в гареме...

Настроение грустное. Зобеида томится. Девушки, желая развлечь любимую жену шаха танцуют для нее. Приезд шаха, который был на войне вносит оживление и каждая из жен и невольниц стараются танцами, как можно лучше угостить шаха.

Звуки марша напоминают шаху, что он призван для Зобеиды рабов-негров и среди них принцы крови. Он приказывает привести их и после угрозы пленного принца заключает их в темницу

и уходит розгневанный. Черный принц понравился Зобеиде и у нее рождается план освободить пленных. Вошедший евнух чуть было не разрушил заговора, действия опьяняющего средства сильно, и он после долгой борьбы со снадобием засыпает.

Достав влюч от двери, за которой заперты негры, Зобеида освобождает пленных.

Внезапно проснувшегося евнуха убивает негр и теперь нет преград к безудержному веселью и любовным утехам.

В момент разгула, узнавший от воинов стороживших негров, шах врывается в гарем и приказывает изрубить всех участников пиршества.

Но негры даром жизни не отдают!

Когда шах хочет убить нарушительницу священных законов страны Зобеиду—принц негр бросается и убивает шаха.

Через горы трупов торжествующий негр уносит на руках свою возлюбленную Зобеиду.

Эпилог. Сказка кончена.

Потрясенный живостью рассказа Шехерезада, шах спрашивает:

«А со мной того же не будет? Уж очень хорошо ты рассказываешь!»—«Нет, мой любимый, ведь это только сказка»!..

Либретто составил **Ив. Бойко**.

Испанское каприччио

Балет в 1 акте. 1. Аррагонская хота—муз. Глинки. 2. Испанское каприччио—муз. Римского-Корсакова. Сцены и танцы сочинены и поставлены балетмейстером **Ив. Бойко**. Декорации и костюмы по эскизам худ. **Н. Соболя**, работы худ. **Воронцова**.

Действующие лица:

Кора—**Марина Нижинская**. **Гарсиа**, ее жених—**Ив. Бойко**. **Пачеко**, старый контрабандист, отец **Коры**—**Монтес**, друг **Гарсиа**—**Ровный**—**Бабанин**. **Фраскита**—дуэнья—**Васильева**. **Лоллита**—**Златопольская**. **Николо**, баратеро (забияка) влюбленный в **Лоллу**—**Гончаров**. **Зара**, испанская цыганка—**Бакитко**. **Пьетро**, кабатчик—**Маренич**. Испанки, испанцы, шарраны (хулиганы) музыканты и др.

Власова, **Имханицкая**, 1-я, **Бауэр**, **Алина**, **Александрова**, **Санина**, **Абашева**, **Вадольская**, **Шатанова**, **Ромашкевич**, **Имханицкая** 2-я, **Кувшинников**, **Фромова**, **Малкина**, **Жарнева**, **Лихачев**, **Пино**, **Тудоровский**, **Беляев**, **Ефимов**, **Штернштейн**, **Приходин**, **Яблочкин**, **Черненко** и др.

На музыку «Аррагонской хоты»—**Глинки**. 1-й танец: **Бабанин**, **Пино**, **Бакитко**, **Бауэр**, **Власова**, **Имханицкая** и **Санина**. 2-ой танец: **Златопольская** и **Бабанин**. **Сцена ссоры и драки**—**Гончаров**, **Бабанин**, **Ровный** и др. 3-й танец—все участвующие. **На музыку «Испанское каприччио»**—**Римского-Корсакова**. **Встреча и выход молодых**—**Нижинская**, **Бойко**, **Ровный** и др. **Сцена объяснения и танец**—**Златопольская** и **Бойко**. **Сцена гаданья и ревности**—**Нижинская**, **Бакитко** и др. **Вых. и комический танец**—**Ровный**, **Васильева** и др. **Oal танец на столе среди стаканов**—**Нижинская**. **Танец молодых**—**Нижинская** и **Бойко**. **Fandango asturiano** Все участвующие. **Coda**—**сцена убийства**—**Нижинская**, **Златопольская**, **Бойко**, **Гончаров** и др.

Симфоническим оркестром дирижирует **Наум Гольдман**. **Соло на скрипке**—исп. **Рябов**. **Монтировочный режисер**—**Борисов**. **Костюмы** работы мастерской **Гордон**. **Машинист**—**Назаров**. **Свет**—**Латман**. **Бутафор**—**Ушаков**.

Либретто

В приморском местечке Испании,—сегодня праздник—помолвка Кору и Гарма. Ждут молодых и развлекаются танцами.

Николо, влюбленный в Лоллату ревнует ее к каждому и затевает драку с Монтесом—другом Гарма. Но Лоллите не льстит, что из-за нее дерутся, она любит Гарма и сегодня рушатся все надежды на счастье с ним.

Старый контрабандист Пачеко вносит мир. Танцы прерывают, чтобы встретить молодых.

Поздравления, речи, вино...

Все уходит в кабачок и только Гарма остается выкурить папиросу. Между ним и Лоллой, которую раньше любил, происходит объяснение. Воспоминания прошлого на мгновение налетают на них но...

Нет! Гарма любит только Кору, и будет ей верен.

Кора, уведомленная Николо о происходящем выходит, но уже никого не застает.

Она хочет испытать свою судьбу и просит свою подругу Зару—цыганку—фаталистку погадать для нее. Коре смерть!

Мрачное настроение развевают вошедшие друзья.

Гарма просит Кору верить ему, забыть все неприятное и веселиться.

В разгаре танцев Лоллита, пользуясь навахой Николо, убивает Кору и убегает.

Но кинжал Гарма догоняет ее...

Над умирающей, но отомщенной Корой склоняется потрясенный Гарма и друзья. Праздник кончился.

Либретто составил **Ив. Бойко**.

Марица

Муз. ком. в 3-х актах муз. Кальмана.

Марица, молодая вдова **Светланова**; Мариц Драгомир **Популеску Бенский**; Божена Гуинштейн **Любова**; Карл Липенберг **Брянский**; Колломан Зулан **Джусто**; Белла Терек, управляющий **Райский**; Лиза, его сестра **Черновская**; Илья **Вадимов**; Пенечек, камердинер Божены **Ровный**; Приятели Популеску: Балбеску **Санин**, Глубеску **Маренич**; Цыгане: Сандро **Гончаров**; Аза **Мрозович**.

Дирижер **Спиридонов**. Балетмейстер **Бойко**. Прима балерина **Нижинская**.

Дитя степей

Музкомедия в 3-х действ., муз. М. Крауса. Текст **Л. Пальмского**. Обработка **Д. Джусто**.

Гервальд фон-Гогенштейн **Любова**; Франц, ее племянник **Шадрин**; Роза-Мария, его жена **Светланова**; Алодар Веро Орлов; Эйтель **Бенский**; Стасси, его племянница **Болдырева**; Тони Гофер **Джусто**; Отто фон-Приневиц **Маренич**; Мукки фон-Кадельбург **Санин**; Шобри **Ровный**; Лайош, хозяин постоял двора **Микос**; Пирожка, его дочь **Клер**; Геза, слуга Алодара **Брянский**; Директор отеля **Ростовцев**.

Гости на балу, крестьяне, танцовщицы.

В 1-ом акте большой классический балет.

Сюита муз. **Дриго**

1) Adagio, 2) Гавот „Piccicato“, 3) Аврора—вариации 4) Галоп—в исп. **Марины Нижинской**, **Ив. Бойко** и балета.

Постановка **Д. Ф. Джусто**. Декор. по эскизам худож. **Б. М. Эрбштейна**. Работа худ. **Воронцова**. Танцы поставлены **Ив. Бойко**. Дирижер **Н. А. Спиридонов**. Спек. ведет **М. В. Владимиров**.

Держтеатр для детей

Тимошева рудня

П'еса **Макар'ева** на 3 д. 11 епізодів.

Бандити: Батько Хрящ **Глікман**; Манушко **Вентд**; Егорка Флотський **Горенко**; Кирпач **Муратів**; Тиміш **Михайлівська**; Параска, сусіда **Тимофієва**; Палажка **Полуян**; Алейка **Расс**; Анютка **Скуратова**; Денисів, контр-революціонер **Коврін**; головний інженір **Рошін**; Штейгер **Соколов**; Опришкін—контрорцік **Мілютенко**; Григорович—шахтар, забойщ. **Яншин-Логинів**; Молодий—шахтар **Довгий**; Сашка Гусак **Волинська**; Васька Лом **Іванів**; Хрікун **Коган**; Гапка, служниця **Герасимова**; Старший шахтар **Горенко**; Марійка **Каплун**; робітниця: 1-ша **Тимофієва**, 2-га **Полуян**, 3-я **Терська**; Блоха **Костюк**; Сьомка **Вольф**; хлопчики-откатчики: **Іванько Сахарова**, **Дмитро Ратинська-Бурштейн**, **Яшко Блюм-Терська**; Голова Рткому **Муратів**; Командор загону **Костюк**.

Шахтарі, забойщики, откатчики, бандити, народ.

Постановка режисера **І. Юхименка**. Оформлення худ. **Цапка**. Музика **Б. Яновського**. Танки **Вігільова**.

Гра в спартака

п'еса **Побідимського** на 3 дії.

Діти-піонери: **Лео Каплун**, **Блюм**; **Марійка Вольф**, **Скуратова**; **Сільва Скуратова**, **Вольф**; **Макс Блюм**, **Головська**; **Василько Расс**; **Юрко Терська**; **Зяма Волинська**; **Моріц Дурштейн**; **Марко Лаутані**—циган **Муратов**; **Пешко**—безпризорийний **Михайловська**; **Жандармеско Глікман**, **Яншин**; **Куркулеско Рошин**; **Кукона Герасимова**; діти **Куркулеско**: **Тодось Ратинська**; **Пульхериця Сахарова**; **Маврокакія Полуян**; **Тимофієва**, **Дуринджев Соколов**, **Карпо Горенко**, **Канитан Костабі Вентд**.

Постановка режисера **Юхименка**. Художнє оформлення **Хвостова**. Музика **Яновського**.

Том Сойер

П'еса ліріка на 4 дії.

Тітка **Полі Полуян**; **Том Сойер Каплун**; **Сід Сойер Рас**; **Мері Сойер Терська**; **Містріс Гарпер Тимофієва**; **Джо Гарпер**, син **Блюм**; **Бекі Вольф**; **Містер Тадеєв**, **Судья Рошін**; **Містер Робертс Муратів**; **Білі Фішер Михайлівська**; **Бен Роджене Сахарова**; **Джім Голіс Ротинська**; **Афред** хлопчик **Блюм**; **Гекель Берефін Соколов**; **Пастор Мілютенко**; **Індієц Джо Вентд**, **Яншин**; **Меф Потер Мілютенко**; **Сторож Яншин**, **Мілютенко**; **Джім негр Глікман**; **Свідча Тимофієва**.

Хлопчики, дівчатка і народ.

Постанов. **Нелі Влада**. Художник **Хвостов**. Музика **Яновського**.

Маскотточка

Муз. комед. в 3-х действ., муз. **Броме**, перевод **Травского**.

Гунильда Кастель Стеендорф Любова; **Марион**, ее дочка **Светланова**; **Фриц Фризенберг Ростовцев**; **Эрик**, его сын **Робертов**; **Крат Вестергард Бенский**; **Геральд Вестергард Райский**; **Марион де Лорм Черновская**; **Нанета**, горничная **Вадимова**; друзья **Геральда**: **Кнут Берген Маренич**, **Фритоф Зеенсен Санін**, **Гаяльмар Йенсен Гончаров**; **Йенс**, стюарт **Микос**; лакей **Лобаков**.

Во втором акте танец «...», муз. **Рябова**, испол. **Марина Нижинская**, **Ив. Бойко** и балет.

Режиссер **Д. Ф. Джусто**. Декорации **Воронцова**. Танцы **Ив. Бойко**. Дирижер **Н. А. Гольдман**. Спектакль ведет **М. И. Лобаков**.

Червонозаводськ. театр

Разбойники

п'єса Шиллера в 8 картинах.

Старый Моор Измайлов; Карл Шейн; Франц Северов; Амалия Юрьевич; Герман Амурский; Патер Кастровский; Шпигельберг Мальвин; Швейцер Олегов; Роллер Левантовский; Гримм Беляев; Рацман Котляров; Шуфтерле Хмыров; Шварц Азимый; Косинский Палевский; Даниэль Долохов; Старик Хмыров.

Постановка И. Ефремова. Художник Трубецкой. Спектакль ведет Жагирновский.

Предательство Дегаева

Драма в 6 карт. В. Шкварина.

Судейкин Георгий Порфирьевич, жандармский полковник Северов; Судовский Николай, его помощник Котляров; Сидрин, сыщик Хмыров; Скандаков, шпион Долохов; Фон-Плеве, директор департамента Мальвин; Красивая дама Гамалей; Дегаев Сергей Петрович, народоволец Шейн; Любочка, жена Дегаева Павлова; Маклецова Наталья Петровна, сестра его Юрьевич; Аксютин, рабочий Измайлов; террористы: Лопатин, Герман, *.* Стародворский Николай Олегов; Конашевич Василий Левантовский; Лавров Петр Лаврович, политэмигрант Ефремов; Ошанина Мария Николаевна, политэмигрантка Шульженко; Тихомиров Лев Амурский; Катанский, Одесский жандармский полковник Азимый; Суворов, лакей Дегаева Палевский; Жандарм Беляев.

Постановка В. А. Нелли-Влад. Художник А. И. Трубецкой. Спектакль ведет А. С. Разин.

Париж

Драма в 4-х действ. С. И. Прокофьева.

Сальва рабочий Т. Ефремов; Полина Теодор его жена Линецкая; Селина их дочь Лыдинская; Матийс Виктор Северов; Пьер Фроман аббат Шейн; Барон Дюбильяр Савельев; Ева его жена засл. арт. Строева-Сокольская; их дети: Камилла Троицкая, Гиацитт Амурский; княгиня Розамунда де Ари Гамалей; граф Жерар де Кенсак Олегов; Безонэ генерал его дядя Измайлов; Армадье прокурор Харченко; Массо журналист Левантовский; Сильвиана д'Оне артистка Агаджанова; депутаты: Дютиль Мальвин, Шень Азимый; Фонсер редактор демократич. газеты Котляров; лакей у Дюбильяра Хмыров; лакей у Сильвианы Палевский; лакей в ресторане Беляев; горничная у Дюбильяра Сагина; горничная у Сильвианы Ольгина; танцовщицы: Шульженко, Токарь, Василевская.

Постановка В. Нелли Влад. Декорации Б. Косарев. Танцы Менес; Музыка А. Александров. Ведет спектакль А. Разин.

Зала Державної книгозбірні

Програм концерту капели ДУХ

I. ПРИМИТИВИ. 1. Гей, була колись розкіш-воля (Київщина)—зап. П. Демущий. 2. По цей бік гора (слобожанщина)—зап. В. Ступницький. 3. Та червона калинонька і 4. Ой, сама я, сама—зап. В. Верховинець. II. КОЛИСАНКИ. 5. *.*—ар. К. Богуславський. 6. Котику сіренький—ар. М. Вериківський. III. ПОБУТОВІ. 7. Ой, да ви, комарик—ар. П. Козицький. 8. Ой, піду я по-над лугом—П. Толстяков. IV. ЖАРТІВЛИВІ. 9. Ой, дзвони дзвонять—ар. М. Вериківський. 10. Ой, устану я в понеділок—ар. М. Леонтович. 11. Ченчик і 12. Щигликове весілля—ар. О. Кошиць. V. КОЛЯДКИ. 13. Жала Улянка—ар. В. Ступницький. 14. Ой, коляда, колядниця—ар. П. Козицький. 15. Ой, на горонці в золотій коршмоньці—ар. К. Стеценко. VI. ВЕСНЯНКИ. 16. Женчикок—бренчикок—ар. М. Леонтович. 17. Щіт—ар. Я. Степовий. 18. Полояночка (з «Про що тирса шелестіла»)—ар. К. Стеценко.

Біля рояля Г. Гейденріх.

Овод

(Праздник крови)

в 10 карт. по роману Войнич.

Д. Бертон Измайлов; Юлия Бертон Линецкая; Артур Бертон Шейн; Монтакелли Савельев; Джемма Юрьевич; Карди Мальвин; Грассини Котляров; С-ра Грассини Агаджанова; Фабрицци Азимый; Рикордо Амурский; Галли Левантовский; Мартини Ефремов; Феррари (капитан) Харченко; Сержант Хмыров; Сандро Долохов; Джинно Лыдинская; 1-й фермер Беляев; 2-й фермер Таранов; 3-й фермер Палевский; отец Антонни Костровский; Доминикино Котляров; священник Долохов; мол. солдат Азимый; богомолки: Шульженко, Василевская, Токарь, Сагина, Ольгина.

Постановка И. Громова. Художник А. Трубецкой. Пьесу ведет Л. Жагирновский.

То, чего не было

Комедия в 4-х действ. Ю. Юрьина.

Петер Банг Шейн; Кнут Ольсен Олегов; Дагни Сальвик Юрьевич; Марго Троицкая; Баронесса фон. Раумер заслуж. арт. С. Т. Строева-Сокольская; Эрнест фон Шауфус Котляров; Эпштейн Мальвин; Вурст Ефремов; Капитан Хмыров.

Постановка Нелли-Влад. Оформление сцены Магнер. Ведет спектакль Разин.

ПРИЙМАЄТЬСЯ
ПЕРЕДПЛАТА НА

„ЖИЗНЬ ИСКУССТВА“

На 1 рік	12 кр.
„ 6 міс.	6 „
„ 3 „	3 „
„ 1 „	1 „

Адреса: Ленінград, вулиця Плеханова 2, тел. 5-70-64.

Укрголовліт Ч. 624. Друкарня «Червоний Друк» ВУЦВК'у. Зам. Ч. 15364—2000.

Ціна 20 к.

781